Р Е Ш Е Н И Е
№ 39298

гр. София, 12.10.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, **II КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,** в публично заседание на 18.09.2026 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Теодора Милева
ЧЛЕНОВЕ: Мария Владимирова
Теодора Василева

при участието на секретаря Ася Лекова и при участието на прокурора Стела Спасова, като разгледа дело номер **7747** по описа за **2026** година докладвано от съдия Теодора Василева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. Административнопроцесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 63в Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на директора на Регионална дирекция по горите – С. срещу решение от 26.04.2026 г., постановено по НАХД № 2450/2026 г. по описа на Софийски районен съд (СРС), НО, 9 състав. С решението е отменено наказателно постановление (НП) № 7 от 13.01.2026 г., издадено от директора на Регионална дирекция по горите – С.. С отделен диспозитив Регионална дирекция по горите – С. е осъдена да заплати на Продан В. О. 215 евро разноски за адвокатско възнаграждение.

В касационната жалба са наведени основанията по чл. 348, ал. 1, т. 1 и т. 2 Наказателно-процесуалния кодекс (НПК). Касаторът поддържа, че нарушенията по чл. 213, ал. 1, т. 1 и т. 2 ЗГ са формални и за съставомерността им е достатъчно да се установят съхраняването на дървесина и липсата на маркировка и превозен билет. Според него произходът на дървесината не е елемент от съставите, а твърдението, че тя попада в изключенията по чл. 2, ал. 3 ЗГ, не е подкрепено с доказателства. Оспорва изводите на СРС за непълно описание на деянията и за смесване на двете нарушения, като се позовава на Тълкувателно решение № 14 от 21.12.2021 г. по тълк. дело № 3/2021 г. на Върховния административен съд (ВАС). Счита, че законът не изисква оглед и фотографиране, а показанията на проверяващите установяват липсата на марка и билет. Твърди, че АУАН и НП съдържат необходимите реквизити, издадени са от компетентни органи и нарушенията са доказани от обективна и субективна страна. Иска отмяна на решението и

потвърждаване на НП. Прави възражение за прекомерност на претендираното от ответника адвокатско възнаграждение. Не претендира разноски за касационното производство.
Ответникът – Продан В. О., чрез процесуалния си представител адвокат С. К., в представен писмен отговор, изразява становище за неоснователност на касационната жалба и претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.
Представителят на Софийска градска прокуратура дава заключение за основателност на касационната жалба и за отмяна на решението на СРС.
Настоящият II касационен състав на Административен съд София-град намира касационната жалба за подадена от надлежна страна, срещу подлежащ на касационна проверка съдебен акт и в срока по чл. 211, ал. 1 АПК, поради което е процесуално допустима.
Разгледана по същество, касационната жалба е основателна.
Производството пред Софийския районен съд е било образувано по жалба от Продан В. О. против № 7 от 13.01.2026 г., издадено от директора на Регионална дирекция по горите – С., с което на основание чл. 53 от ЗАНН на Продан В. О., са му били наложени две административни наказания от един и същи вид - 1.) административно наказание „парична глоба“ в размер 306.78 евро (с равностойност от 600.00 лева) за административно нарушение по състава чл.213, ал.1, пр.7 (съхраняването), т.1 от Закона за горите вр. чл. 266, ал.1, пр.7 от Закона за горите, и 2.) административно наказание „парична глоба“ в размер 306.78 евро (с равностойност от 600.00 лева) за административно нарушение по състава чл.213, ал.1, пр.7 (съхраняването), т.2 от Закона за горите вр. чл.266, ал.1, пр.7 от Закона за горите.
С обжалваното решение от 26.04.2026 г. по НАХД № 2450/2026 г. Софийски районен съд е отменил оспореното НП, като с отделен диспозитив съдът е осъдил Регионална дирекция по горите – С. да заплати на Продан В. О. 215 евро разноски за адвокатско възнаграждение.
За да постанови този резултат съдът е приел, че АУАН и НП не съдържат достатъчно фактическо описание по смисъла на чл. 42, ал. 1, т. 3 и т. 4 и чл. 57, ал. 1, т. 3 – т. 5 ЗАНН. Според въззивния съд не е посочено къде следва да бъде поставена марката, не са извършени оглед и снимки, не са изложени достатъчно факти за непридружаването с превозен билет, не е установен произходът на дървесината и не са посочени отделни дати за двете нарушения. Съдът е счел, че фактите за нарушенията са смесени, а приложимостта на ЗГ не е доказана, тъй като дървесината е възможно да произхожда от парк в урбанизирана територия.
Обжалваното решение е валидно и допустимо, но е неправилно в изводите си за допуснати съществени процесуални нарушения и за недоказаност на деянията.
АУАН и НП са издадени от материално и териториално компетентни органи и в сроковете по чл. 34 ЗАНН. Актосъставителят е служител на Регионална дирекция по горите – С. на длъжност „главен специалист – горски инспектор“, поради което разполага с правомощието по чл. 274, ал. 1, т. 1 ЗГ. НП е подписано от инж. Н. А. Н. в качеството му на изпълняващ функциите директор на Регионална дирекция по горите – С. съгласно заповед № 694 от 15.08.2022 г. на изпълнителния директор на Изпълнителната агенция по горите. Правомощието за издаване на наказателни постановления е установено от чл. 275, ал. 1, т. 2 ЗГ и заповед № РД 49-171 от 23.05.2024 г. на министъра на земеделието и храните, която оправомощава директорите на регионалните дирекции по горите, а при невъзможност – техните заместници.
В АУАН и НП са посочени датата и мястото на проверката, нарушителят, автомобилът, видът, количеството и размерите на дървесината, упражняваното върху нея фактическо държане, липсата на контролна горска или производствена марка и липсата на превозен билет. Посочени са нарушените и санкционните разпоредби. Това описание индивидуализира в достатъчна степен фактическите състави и позволява на санкционираното лице да разбере обвинението и да

организира защитата си.
Изводът на СРС, че за всяко нарушение е следвало да бъде посочена отделна дата, е формалистичен. И двете нарушения са осъществени едновременно, на едно и също място и спрямо една и съща дървесина. Посочването на общата дата 27.12.2025 г. е еднозначно и за двата състава. Общото описание на фактическата обстановка също не води до „смесване“ на нарушенията. В НП е направено ясно разграничение между липсата на изискуемата маркировка и липсата на превозен билет и за всяко деяние е наложена самостоятелна глоба. Именно такова приложение на чл. 18 ЗАНН изисква задължителното Тълкувателно решение № 14 от 21.12.2021 г. по тълк. дело № 3/2021 г. на ВАС, според което едновременното осъществяване на хипотезите по чл. 213, ал. 1, т. 1 и т. 2 ЗГ съставлява две отделни административни нарушения.
Неправилен е и изводът на съда, че е било необходимо в АУАН и НП да се посочи точно върху коя част на дървесината се поставя марката. Това не е елемент от фактическия състав на чл. 213, ал. 1, т. 1 ЗГ. Достатъчно е ясно да е посочено, че конкретната дървесина не е маркирана с изискуемата марка. Свидетелят П. е пояснил, че е проверил челата на дървата, където се поставя маркировката, и не е установил такава.
Неправилен е и изводът, че липсват факти относно превозния билет. В актовете изрично е отразено, че дървесината е непридружена с превозен билет. От показанията на двамата проверяващи се установява, че билет е поискан и О. е заявил, че не разполага с такъв. По естеството си отрицателният факт – липсата на документ – не изисква по-подробно описание, след като са посочени конкретният предмет, лицето, мястото и моментът на проверката.
Законът не въвежда задължително фотографиране или съставяне на отделен протокол за оглед като условие за валидност на АУАН или НП. В случая дървесината е била непосредствено прегледана и измерена от двама служители, съставени са АУАН, констативен протокол, разписки за отговорно пазене и последващ доклад, а констатациите са проверени чрез разпита на двамата очевидци. Липсата на снимки не опровергава тези взаимно допълващи се доказателства. При това СРС е кредитирал свидетелските показания като последователни, но без правно основание е отказал да изведе от тях фактите, които и двамата свидетели лично са възприели.
Разпоредбата на чл. 53, ал. 2 ЗАНН не позволява чрез НП да се отстрани всяка липса във фактическото обвинение, нито може да замести изискванията на чл. 57, ал. 1 ЗАНН. В случая обаче не се налага нейното коригиращо приложение, тъй като и АУАН, и НП съдържат достатъчно описание на релевантните факти. Обстоятелството, че още с първоначалната жалба О. е разграничил двете глоби и при условията на евентуалност е поискал намаляването на всяка от тях, също потвърждава, че е разбрал за кои две нарушения е санкциониран. Това обстоятелство не би могло да санира съществен порок, но в случая подкрепя извода, че действително ограничаване на защитата не е настъпило.
По приложението на материалния закон настоящият състав намира следното:
Чл. 213, ал. 1 ЗГ забранява, наред с останалото, съхраняването на дървесина, немаркирана с контролна горска марка, съответно с производствена марка – т. 1, и на дървесина, непридружена с превозен билет – т. 2. Нарушенията са формални. За довършването им не се изисква настъпване на вреден резултат, нито установяване, че съхраняващият лично е отсякъл дърветата. Изпълнителното деяние „съхраняване“ означава упражняване на фактическа власт върху дървесината, без законът да поставя изискване за минимална продължителност или за определен вид място. Натоварената в автомобила дървесина е била под фактическата власт на О., който се намирал в превозното средство и впоследствие лично го управлявал до склада. Поради това липсата на доказателства той да е извършил сечта и липсата на режещи инструменти са неотносими към вмененото съхраняване.

Доводът за неприложимост на ЗГ поради възможен произход от парк не е доказан. Действително, съгласно чл. 2, ал. 3, т. 1 ЗГ разпоредбите на закона не се прилагат за паркове и градини в урбанизирани територии. Тази норма обаче не позволява всяка дървесина с неустановен произход, намерена в близост до озеленена площ, да се счита за изключена от режима. Административнонаказващият орган носи тежестта да установ положителните признаци на нарушенията и в случая ги е доказал: предметът е дървесина, ответникът я съхранява и тя е без маркировка и превозен билет. Когато се поддържа конкретно изключение от приложното поле на закона, по делото следва да има фактически данни, които обосновават приложимостта му. Такива данни няма.
Близостта на автомобила до парк не установява откъде е добита натоварената дървесина. Позоваването в писмената защита на интернет карта и на общия устройствен план не доказва нито идентичността на мястото, нито произхода на конкретните дърва.
Следователно общото твърдение, че дървесината може да е добита извън горска територия, не обосновава законност на съхраняването ѝ без каквато и да е маркировка и без билет. Изключението за парк по чл. 2, ал. 3, т. 1 ЗГ би било относимо при доказана фактическа основа, каквато тук липсва. Този извод съответства и на приложеното от касатора решение № 1154 от 11.10.2022 г. по КНАД № 709/2022 г. на Административен съд София-област, което, макар да няма задължителен характер, разглежда сходен спор и приема, че при установено съхраняване на немаркирана дървесина без превозен билет контролният орган не е длъжен да доказва кога, къде и от кого тя е добита.
Доказателствата установяват и виновно поведение. О. е знаел, че дървесината е без марка и че не разполага с превозен билет, тъй като при поискване изрично е заявил липсата му. Най-малкото той не е положил дължимата грижа да провери и осигури изискуемите маркировка и документ преди да упражнява фактическа власт върху дървата.
По тези съображения са осъществени от обективна и субективна страна две самостоятелни нарушения – по чл. 213, ал. 1, т. 1 и по чл. 213, ал. 1, т. 2 ЗГ, за които правилно е ангажирана отговорността по чл. 266, ал. 1 ЗГ.
Настоящият състав приема, че не са налице предпоставките на чл. 28 ЗАНН. Едновременно липсват и двата способа за проследимост на дървесината – маркировка и превозен билет – и са осъществени две нарушения. Количеството от 1,0 пространствен кубичен метър не е символично. Не са доказани твърденията, че дървата били изоставени, отсечени от Столична община преди повече от две години или придобити по друг правомерен начин. Оказаното след проверката съдействие и липсата на инструменти за сеч са смекчаващи обстоятелства, но не обуславят такава по-ниска обществена опасност, която да отличава случая от обичайните нарушения по чл. 213, ал. 1, т. 1 и т. 2 ЗГ.
Правилно е определен и размера на наложените глоби. Действително, какво се сочи от ответника, в преписката не са приложени достатъчно доказателства за посоченото в НП предходно нарушение от 2020 г., поради което то не следва да се отчита като отегчаващо обстоятелство. Това обаче не води само по себе си до задължително определяне на наказанието в абсолютния законов минимум. Чл. 27, ал. 2 ЗАНН изисква съобразяване на всички обстоятелства по конкретния случай, но не установява правило, че при липса на доказани предходни нарушения винаги се налага минималната санкция.
Определеният размер от 600 лева за всяко нарушение е съобразен с вида и количеството на дървесината – 1,0 пространствен кубичен метър, което не е незначително количество, както и с конкретния начин на осъществяване на деянията – съхраняване на дървесината в товарен автомобил при пълна липса на изискуемите способи за проследимост. Разликата от 100 лева над

законовия минимум е умерена и съответства на тежестта на нарушенията. Оказаното след установяването им съдействие е смекчаващо обстоятелство, но не налага намаляване на санкциите до минималния размер. Наложените глоби са справедливи и съответстват на целите по чл. 12 ЗАНН.
По изложените съображения настоящият касационен състав намира, че решението на СРС следва да бъде отменено. В случая релевантните факти са установени от въззивния съд и не са необходими нови фактически установявания, поради което са налице предпоставките на чл. 222, ал. 1 АПК касационната инстанция да реши спора по същество, като потвърди оспореното НП.
На касатора не следва да се присъжда юрисконсултско възнаграждение, тъй като такова не е поискано, а с оглед изхода на ответника разноски не се дължат.
По изложените съображения и на основание чл. 222, ал. 1 АПК, Административен съд София-град, II касационен състав,

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ решение от 26.04.2026 г., постановено по НАХД № 2450/2026 г. по описа на Софийски районен съд, НО, 9 състав и ВМЕСТО НЕГО ПОСТАНОВЯВА:
ПОТВЪРЖДАВА наказателно постановление № 7 от 13.01.2026 г., издадено от директора на Регионална дирекция по горите – С..
Решението е окончателно.

СЪДИЯ: